

- Или ми е станало драго когато го намъри зло.
- (30) Ето съм оставил даже ми устата си да стършатъ
Въ това дѣто да искамъ животътъ му съ кѣтва, —
- (31) Ако чловѣцитѣ отъ къщата ми не сж рекли:
Кой ще покаже ненаситенийтѣ отъ законитѣ му меса?
- (32) Чужденецтѣ не ношуваше вѣтъ:
Уотваряхъ вратата си на патника, —
- (33) Ако съм покрилъ прѣстѣплената си фкакто Адамъ,
И съм скрилъ беззаконието си въ па-зухата си, —
- (34) Тогазъ да се убожъ отъ голѣмо мно-жство,
И да ми растрепери прѣзрѣнието на домородната,
Та да мѣкнѣ и да не извѣжъ изъ врата-тата.
- (35) О, да имаше нѣкой да ми слуша!
Ето, желанието ми е, Всесилиий да ми отговаряше,
И съперникътъ ми да пишеше книга.
- (36) Ето, на рамо щѣхъ да я носикъ:
За вѣнецъ щѣхъ да я привържъ върху себе си:
- (37) Щѣхъ да му явѣ числото на стѣннитѣ си:
Като князь щѣхъ да приближъ при него.
- (38) Ако вика нивата ми противъ мене,
И плачатъ браздитѣ ѣ купно, —
- (39) Ако съм изялъ плодитѣ ѣ безъ плата,
Или съм извадилъ душата на стопан-нитѣ ѣ, —
- (40) То да прорастатъ трѣние вмѣсто жито,
И вмѣсто очимикъ плевела,
Свършихъ се думитѣ на Иова.

ГЛАВА 32.

И тримата тѣзи чловѣци прѣстаняхъ да отговарятъ Иову, защото бѣше праведенъ прѣдъ очитѣ си.

(2) Тогазъ се распали гнѣвътъ на Елву снитѣ на Варахила Вузецтѣт, отъ родитѣ на Арама: распали се гнѣвътъ му противъ Иова, защото оправдаваше себе си повече нежели Бога. (3) Распали се гнѣвътъ му и противъ тримата му приятели, защото, бѣвъ да намѣратъ отвѣтъ, осѣдихъ Иова. (4) А Елву очакваше да говори Иовъ и тѣ, защото бѣхъ по стари отъ него. (5) Но когато Елву видѣ че нѣмаше отвѣтъ въ устата на тримата мъжие, распали се гнѣвътъ му. (6) И отговори Елву снитѣ на Варахила Вузецтѣт и рече:

- Азъ съм младъ на възраст, а евий стари;
За това се посвѣвнихъ,
И убожъ се да ви явѣ което знамъ.
(7) Азъ рѣкохъ: Днитѣ да говорятъ,
И многото години да учатъ мадростъ.
(8) Но има духъ въ чловѣка;
И въдохновението на Всесилиийтѣ го вразумява.
(9) Не сж винаги мъдри само по голѣмитѣ;
Нито само старцитѣ разумѣватъ сѣдъ.
(10) За това рѣкохъ: Слушайте мѣ,
Да явѣ и азъ което знамъ.
(11) Ето, чакахъ ви да говорите:
Слупахъ докаванитѣ ви
Додѣ испитѣ мѣтѣ;
(12) И прѣгледяхъ ви,
И, ето, никой отъ васъ не можѣ да обличи Иова
И да отговори на думитѣ му.
(13) Да не речете: Ний намѣрихомъ мад-ростъ:

Богъ ще го низложи, а не чловѣкъ.
(14) А той не отрицаше думи къмъ мене;
И азъ нѣма да му отговорѣ споредъ
вашитѣ говорении.
(15) Тѣ се смаяхъ, не отговорихъ вече,
Изгубихъ думитѣ си.
(16) И чакахъ, обаче не говорѣхъ;
Но стоехъ: не отговаряхъ вече.
(17) Да отговорѣ и азъ отъ моя страна,
Да явѣ и азъ което знамъ;

с Мат. 5; 44.	Рим. 12; 14.	Прит. 28; 13.
т Бит. 19; 2, 3.	Сжд. 19; 20, 21.	с Исх. 23; 2.
Рим. 12; 13.	Евр. 13; 2.	с Гл. 33; 6.
у 1 Пет. 4; 9.	с Бит. 3; 8, 12.	с Гл. 13; 22.
		с Як. 5; 4.
		с 3 Цар. 21; 19.

с Бит. 3; 18.	Прит. 2; 6.	Екл. 2; 26.
с Гл. 33; 9.	с Гл. 22; 21.	Дан. 1; 17.
с Бит. 22; 21.	с Гл. 15; 10.	2; 21.
с Гл. 15; 10.	с 3 Цар. 3; 12.	Мат. 11; 25.
с 3 Цар. 3; 12.	Гл. 35; 11.	Як. 1; 5.
4; 29.	38; 36.	д 1 Кор. 1; 26.
		с Пер. 9; 23.
		1 Кор. 1; 29.